

soner, som ikke ere forpligtede til at adlyde dens Love, og som altsaa heller ikke kunne siges at have overtraadt dens Love ved at foretage de ved dem forbudne Handlinger, og at det som Følge deraf, naar Staten desuagtet straffer Personer, som ikke skyldes dens Love Lydighed, er en Uregelmæssighed, som ikke kan retsærbiggjøres undtagen hvor dens Nødvendighed kan paavises. Udenfor de i §§ 3 og 4 omhandlede Tilfælde kan en udenfor Statens Grændser begaaet Forbrydelse imidlertid kun da siges at være en Overtrædelse af Kongerigets Love, naar det er en her hjemmehørende Mand, der, uden at være udtraadt af det undersaatlige Forhold til Danmark, i Udlandet gjør sig skyldig i en umiddelbar Krænkelser af dette Forhold, eller naar en dansk Borger under et temporairt Ophold i Udlandet forbryder sig imod de særegne Forpligtelsesforhold, til det Offentlige eller til private Personer herhjemme, der ere stiftede under Beskyttelse af Kongerigets Love, og i hvilke han vedbliver at staae under sit Ophold i Udlandet, f. Ex. naar en Embedsmand gjør Brud paa sin Embedspligt eller en Egtemand forhynder sig imod sin ægtefællelige Trostabspligt. I andre Tilfælde kan der neppe være Tale om en Overtrædelse af Kongerigets Love, naar en Forbrydelse begaaes i Udlandet, om det end er en dansk Mand, der gjør sig skyldig i samme, og om den end begaaes imod en anden dansk Mand. For ikke desto mindre her at lade Kongerigets Strafferet komme til Anvendelse paaberaabes vel ofte en formeentlig folkeretlig Forpligtelse for den ene Stat til enten at udlevere til den anden Stat det Individ, der har forbrudt sig paa dennes Territorium, eller selv, i Mangel af Udlevering, at afstraffe ham, hvilket fornemmelig bliver af Betydning med Hensyn til Forbrydelser, begaaede i fremmed Land af Statens egne Undersaatter, da det er en fast Grundsætning ikke at udlevere disse. Men en saadan Forpligtelse mangler formeentlig enhver Hjemmel i den positive Folkeret. Ingen Stat er forpligtet til at udlevere den Forbryder, der har fundet Tilflugt paa dens Territorium, til en anden Stat, forsaavidt den ikke tractatmæssig har forbundet sig dertil, og en Forpligtelse til at straffe istedetfor at ud-

levere, eller til at straffe den, man ikke er forpligtet til at udlevere, er noget i den positive Folkeret aldeles Ubekendt. Forsaavidt der derhos henvises til, at det er almindeligt i nyere Straffelove (saasom den norske, franske, preussiske, østerrigiske, bayerske) temmelig vidt at udstrække Statens Strafferet over Forbrydelser, begaaede i Udlandet af Statens egne Undersaatter (eller af Ublændinge imod disse), — jfr. t. Ex. den norske Straffelov af 1842, der i Kap. 1 §§ 1 og 4 ubetinget siger, at Ublændinge straffes efter Norges Love for Forbrydelser, hvori de i eller udenfor Riget gjøre sig skyldige, medmindre Vedkommende for en Forbrydelse, begaaet udenfor Riget, har udstaaet Straf i fremmed Stat —, kan hertil erindres, at dette formeentlig finder sin Forklaring i, at man, vel nærmest paa Grund af utilstrækkeligt Kjenndskab til Folkeretten, uden nærmere Prøvelse har ladet de herhenhørende Bestemmelser gaae over fra den ene Lov i den anden, men denne Omstændighed kan ikke med Føje gjøres gjældende til Forsvar for i en almindelig Straffelov for Kongeriget at opstille andre Regler end de, der efter en moden Prøvelse af Sagens egen retlige Natur og Folkerettens Grundsætninger maae erkjendes for at være de rigtige. — Medens der efter det Anførte turde være Anledning til særligt at udsondre de Tilfælde, i hvilke danske Undersaatters Forbrydelser i Udlandet maae siges at indeholde en Overtrædelse af Kongerigets Love, og med Hensyn til disse ligefrem at udtale, at de ere undergivne Kongerigets Strafferet — saaledes som skeet er i Udkastets § 5 —, maa det dog erkjendes, at der ogsaa udenfor disse Tilfælde kan være en Nødvendighed tilstede for Staten til at udstrække sin Straffemyndighed udover dens naturlige Grændser, naar det er Statens egne Undersaatter, der i Udlandet have gjort sig skyldige i Forbrydelser. Staten kan nemlig i saa Fald, hvor det navnlig er meget grove Forbrydelser, f. Ex. Mord, Brandstiftelse osv., hvori en dansk Undersaat, der vender tilbage hertil, i Udlandet har gjort sig skyldig, af Hensyn til sin egen Sikkerhed være opfordret til at anvende Straf, et Hensyn, der derimod ikke kan gjøres gjældende, hvor Gjærningsmanden er en fremmed Undersaat, da han